

Sygn. akt I C 95/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Myśliwiec

Protokolant: st. sekr. sądowy Stanisława Synowiec

po rozpoznaniu 21 kwietnia 2016 r. w J.

przy udziale

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.

przeciwko M. N.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. kosztami postępowania obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

Sygn. akt I C 95/16

Uzasadnienie wyroku z dnia 21 kwietnia 2016 r.

W pozwie z dnia 15.01.2016 r. powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. N. kwoty 336, 87 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z 31 sierpnia 2011 r. zawartej z (...) Sp. z o.o. nabył przysługującą wobec pozwanego wierzytelność pieniężną, wynikającą z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zadłużenie wynikające z tej umowy nie zostało przez pozwanego uregulowane, pomimo wezwania do zapłaty i zawiadomienia o zmianie osoby wierzyciela. Na dochodzoną kwotę składa się suma 210,21 zł tytułem należności głównej z terminem płatności na 20.12.2010 r. oraz suma odsetek – 126,66 zł.

W odpowiedzi na pozew, pozwany M. N. wnosil o oddalenie powództwa, wskazując, że roszczenie powoda nie zostało udowodnione, a nadto uległo przedawnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawarł w dniu 23 grudnia 2010 r. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę ramową przelewu wierzytelności. W ramach tej umowy strony przewidziały m.in., że cedent (...) (...) będzie przedstawiał cesjonariuszowi (powodowi) oferty sprzedaży wykazów wierzytelności, które będą obejmować należności wynikające z niezapłaconych faktur i not obciążeniowych. Załącznik Nr 3 w.w. umowy stanowi porozumienie - datowane na 31 sierpnia 2011 r. - na mocy, którego cedent przelewa na cesjonariusza wierzytelności określone w ust. 1 porozumienia. W wyciągu z elektronicznego załącznika do

umowy cesji figuruje wierzytelność wobec pozwanego na kwotę należności głównej 210,21 zł. (dowód: umowa ramowa przelewu wierzytelności z dnia 23.12.2010 r. – k.15-18, załącznik nr 3 porozumienie z 31.08.2011 r. – k. 19, wyciąg z elektronicznego załącznika – k. 10).

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, wystawionego przez powoda w dniu 14.01.2014 r. ujęta jest wierzytelność wobec M. N. w kwocie 336,87 zł, a w tym należność główna 210,21 zł i odsetki 126,66 zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 14.01.2014 r. nr S/19/316/ (...) k.9).

Pismem z dnia 23.11.2015 r. działający w imieniu powoda – (...) S.A. – zwrócił się do pozwanego z przypomnieniem o istnieniu długu, zachęcając dłużnika do ustalenia dogodnych warunków spłaty (dowód: pismo (...) S.A. z dn.23.11.2015 r. – k.12, pełnomocnictwo – k.6, wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych – k.13-14).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o przedłożone dokumenty oraz potwierdzone z za zgodność - ich kserokopie. Ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony, nie budziły też wątpliwości Sądu jako miarodajny materiał dowodowy. Przedłożony w sprawie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w myśl art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, Sąd ocenił jako dowód prywatny (art. 245 k.p.c.), potwierdzający, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Żądanie powoda opiera się na fakcie skutecznego nabycia wymagalnej wierzytelności przysługującej cedentowi wobec pozwanego M. N.. Powód – pomimo, iż wykazał fakt skutecznego wstąpienia w prawa zbywcy wierzytelności, nie wykazał istnienia dochodzonej wierzytelności. Zgodnie natomiast z regułą rozkładu ciężaru dowodu, wyrażoną w art. 6 k.c. powód zobligowany był wykazać nie tylko fakt zawarcia umowy cesji, lecz – wstępując w prawa i obowiązki cedenta – analogicznie jak on, dla skuteczności zgłoszonego powództwa zobowiązany był wykazać istnienie wierzytelności. Wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego nie dają tymczasem podstawy do stwierdzenia, że w chwili przelewu, cedentowi przysługiwała wierzytelność w wysokości opisanej w pozwie. Nie stanowi - zdaniem Sądu - dowodu jej istnienia i wysokości automatycznie wygenerowany wyciąg z załącznika do umowy cesji, ani też oświadczenie zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych jest dokumentem prywatnym powodowego funduszu, który – zgodnie z art. 245 k.p.c. – stanowi jedynie dowód tego, że osoba, które go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (tekst jednolity Dz.U.2014.157) wprost pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Zważając zatem na fakt, że zarówno istnienie, jak i wysokość zgłoszonej w pozwie wierzytelności, powód udokumentował przedkładając jedynie wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego, nie przedkładając dokumentu źródłowego zobowiązania, jakim jest sama umowa, a jednocześnie strona pozwana kwestionowała żądanie pozwu także co do zasady, Sąd doszedł do przekonania, że przedłożony wyciąg nie może stanowić dostatecznej podstawy dla uznania istnienia wierzytelności. Nie kwestionując faktu, że wyciąg funduszu - co do zasady - może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, należało mieć na względzie, że jego materialna moc zależy jednak od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011 r., II CSK 712/10, Lex 1129100). Z uwagi na odległy termin od zawarcia umowy źródłowej z pierwotnym wierzycielem, nieprzedłożenie żadnych innych (poza oświadczeniami funduszu) dowodów wskazujących na istnienie i wysokość zadłużenia, ani strona, ani Sąd nie ma możliwości weryfikacji kwoty ujętej przez powoda w wyciągu. Skoro więc zasadność samego roszczenia została zakwestionowana przez pozwanego, to powód, zgodnie z art. 6 k.c. powinien powyższe wątpliwości usunąć odpowiednimi dowodami. Wniosek ten jest tym bardziej zasadny, jeśli zważywszy na pozycję ustrojową powoda - jako podmiotu wyspecjalizowanego w obrocie tego typu wierzytelnościami.

Zważając zatem na fakt, że przelew wierzytelności może mieć za przedmiot - co do zasady - jedynie wierzytelność istniejącą, to tym samym niewykazanie istnienia określonej wierzytelności na chwilę dokonania przelewu, skutkuje uznaniem niezasadności żądania pozwu.

Niezależnie od powyższego, Sąd Rejonowy zważył, iż nawet w przypadku uznania istnienia przedmiotowego zobowiązania, roszczenie także podlegałoby oddaleniu z uwagi na upływ terminu przedawnienia. Zarzut ten został podniesiony przez pozwanego na rozprawie w dniu 21.04.2016 r. Treść art. 509 k.c. wskazuje, że powód - jako nabywca - nabywa wierzytelność o takiej treści, jaka przysługiwała zbywcy, a z wierzytelnością po przelewie pozostają związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (art. 513 k.c.). Do takich zarzutów należy również zarzut przedawnienia roszczenia. Skoro powód wywodzi swoje roszczenie z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, to przyjąć należy, że dla tego typu roszczenia termin przedawnienia wynosi 3 lata. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata (art. 118 k.c.). Zważając, że cedent, jako operator telekomunikacyjny, zawodowo tj. profesjonalnie w sposób zorganizowany zajmuje się zawieraniem umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, to tym samym roszczenia z takiego tytułu mają niewątpliwy związek z prowadzoną działalnością w rozumieniu art. 118 k.c. Kwalifikacja roszczenia decydująca o terminie przedawnienia nie ulega zmianie w przypadku zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela. Takie stanowisko zostało wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego – m.in. uchwała z dnia 17 lipca 2003 r., III CZP 43/03, OSNC 2004, nr 10, poz. 151.

Mając na uwadze datę wymagalności należności głównej, którą powód określa na 20.12.2010 r. stwierdzić należy, że roszczenie uległo przedawnieniu.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych w treści uzasadnienia przepisów powództwo podlegało oddaleniu.

Wynik procesu, zgodnie z art. 98§ 1 i 3 k.p.c. determinował obciążenie powoda kosztami postępowania.